Р Е Ш Е Н И Е
№ 2035

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 08.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Славина Владова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11043** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационната жалба на С. С. С. против решение от 05.09.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 24063/2011 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 122-ри състав в частта му, с която е потвърдено наказателно постановление № 102306/26.10.2011 г., издадено от Началника на АНД на Отдел „Пътна полиция" при СДВР. Наведени са доводи за незаконосъобразност на въззивното решение в обжалваната му част, поради нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Излагат се съображения, че съдът е обосновал фактическите си констатации, без да събере всички необходими и относими писмени доказателства, а е постановил решението си единствено въз основа на свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля по акта. Обосновават се доводи за отмяната на санкционната норма на чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. Претендира се отмяна на решението на първоинстанционния съд в обжалвана му част и постановяване на ново по същество на правния спор, с отмяна на наказателното постановление.

Ответникът не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да

потвърди решението на Софийския районен съд.

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като постъпила в срок и подадена от надлежно легитимирано лице-страна по н.а.х.д. № 24063/2011 г. по описа на Софийския районен съд.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да потвърди обжалваното наказателно постановление в частта му по пункт първи, районният съд е приел, че от обективна и субективна страна, С. С. С. е извършил, констатираното в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление нарушение по чл. 119, ал. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, като на 26.09.2011 г., около 12.10 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], при управление на лек автомобил „Сеат А.” с ДК [рег.номер на МПС] касаторът не пропуснал на пешеходна пътека тип „зебра” пресичащите по нея пешеходци, които били достигнали до средата на пътното платно. Нарушението е установено с АУАН 102306/26.09.2011 г. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на него е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд. Административно наказателната отговорност на С. С. С. е ангажирана на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП.

Посочените обстоятелства са установени от събраните по делото писмени доказателства и от свидетелските показания, които съдът е кредитирал изцяло като последователни и непротиворечиви. В настоящото производство не са събрани нови доказателства.

С оглед на това, касационната инстанция изцяло възприема описаната в наказателното постановление и установена в производството пред Софийския районен съд фактическа обстановка. Извършеното административно нарушение се установява от свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля на нарушението, който не са оспорени от водача в производството пред административно наказващия орган.

Първоинстанционният съд е обсъдил подробно събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, като е изложил подробни съображения относно тяхната обективност и достоверност при съпоставянето им едни спрямо други. Ето защо настоящата инстанция не счита за необходимо да ги преповтаря тъй като изцяло възприема доводите изложени от Софийски районен съд в тази насока. Още повече следва да се има предвид, че правнорелевантните факти при проверка законосъобразността на наказателното постановление са тези, посочени от наказващия орган като основание за издаването му, като наличието на такива е установено в хода на проведеното съдебно производство пред Софийски районен съд. Съдебната инстанция по същество преценява законосъобразността на обжалваното наказателно постановление на основата на съдържащите се в него фактически основания за издаването му, като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените правни последици. Законосъобразността на наказателното постановление се преценява въз основа на фактите, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя. От своя страна касационният съд се произнася по нарушения на материалния или процесуален закон единствено на основата на съдържащите се в обжалваното решение фактически

констатации - чл. 218б, ал. 1 ГПК, вр. чл. 11 ЗВАС. В касационната фаза на производството е недопустимо установяването на нова фактическа обстановка, като преценката за правилното приложение на закона при постановяване на съдебния акт се базира на установените от инстанцията по същество, релевантни за спора юридически факти. Ето защо, неоснователни са доводите, изложени в касационната жалба за непълнота на доказателствения материал.

Въз основа на събраните в хода на производството пред Софийския районен съд доказателства касационната инстанция намира за безспорно установено, че на 26.09.2011 г., около 12.10 ч. в [населено място], С. С. С. е извършил нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, като не е пропуснал движещите се по пешеходна пътека пешеходци.

Относно наведеният в касационната жалба довод, че фактическите констатации на първоинстанционния съд са изведени единствено въз основа на свидетелските показания на актосъставителя и на свидетеля по АУАН, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че като страна в първоинстанционното производство касаторът е имат процесуалното право да представи нови доказателства, респ. да поиска тяхното събиране от страна на съда, както и да задава въпроси към свидетелите. Той не се е възползвал от тази законова възможност, поради което е недопустимо в настоящето производство да черпи права от собственото си процесуално бездействие и да излага доводи за непълнота на доказателствения материал. В тази връзка следва да се има предвид обстоятелството, че макар и разкриването на обективната истина да е приоритет на съда, независимо от тежестта на доказване, това не освобождава страните от задължението им да докажат твърденията си, от които черпят права.

Правилни и обосновани са и изводите на първоинстанционния съд относно липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административно наказателното производство. Ето защо и касационната инстанция, след като намира изложените от решаващия съд мотиви за достатъчно обосновани и правилни не намира за необходимо да ги приповтаря отново.

Не на последно място неоснователен е доводът, изложен в касационната жалба, за незаконосъобразност на обжалваното решение, респ. на наказателното постановление, поради отмяна на санкционната норма на чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП. Действително, визираната правна норма е отменена с ДВ бр. 60/2012 г. в сила от 07.08.2012 г., но нарушаването на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в неосигуряване на предимство на пешеходна пътека, е въздигнато в административно нарушение с новата санкционна норма на чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП /обн. ДВ бр. 60/2012 г. в сила от 07.08.2012 г./ Следователно, не е налице отпадане на наказуемостта на деянието, за което е ангажирана административно наказателната отговорност на С. С.. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗАН определя като приложим законът, който е бил в сила към момента на извършване на административното нарушение. Предвид изложеното, касационната инстанция намира, че в случая законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора на основание чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП, който е бил в сила към момента на извършване на нарушението. Размерът на предвидената санкция в нормата на чл. 183, ал. 4, т. 1 от ЗДвП /отм./ и тази по новия чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП не дават основание за прилагане на изключението за по-благоприятния закон по чл. 3, ал. 2 от ЗАНН.

Тъй като в касационната жалба не са налице други твърдения, представляващи

касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение, и с оглед предмета на касационната проверка, както и поради съвпадане на крайните изводи, с тези на Софийския районен съд, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.
По изложените съображения, Административен съд София-град, Осми касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.09.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 24063/2011 г. по описа на Софийския районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.